SONATINA

«La música és l'excusa perfecta per perdre el seny i poder trobar l'ànima»

El foc onejava ràpidament per davant dels seus ulls. Al seu voltant, els crits consumien l'espai. Llums fugaces apareixien de tots els cantons i li segaven la vista. El seu pit s'inflava i es desgonflava tot treient aire per la boca. El foc s'apagava i llavors tothom cridava amb més força. De sobte un soroll diferent li volaves pel cap. Al girar-se ho veia. Un piano, els seus pares li acabaven de regalar un piano.

El piano era antic, de fusta fosca i llisa, amb petites escletxes a la superfície que la nena associava a una història que ningú podia explicar. Les tecles encara tenien aquella blancor imperfecta, i quan hi passava els dits per damunt sense prémer-les gaire fort, tenia la sensació d'estar acariciant les mans d'aquell que l'havia fet servir abans. Per uns instants sentia que res podia separar-la d'allà, com si aquell instrument fos tot el que tenia.

Una nit com qualsevol altra en aquella rudimentària habitació, una nena petita es va remoure entre els llençols. El seu petit cap va girar de banda a banda recorrent amb els ulls entreoberts les parets nues de la cambra buscant quelcom que l'entretingués. Tot i que en el fons, n'era conscient que res anava a canviar, no hi hauria res en aquells murs que la despertés. Així doncs, es va deixar caure de nou i el cap li va anar a parar sobre un coixí lleugerament escalfat.

Quan encara el son no l'havia atrapat, alguna cosa la va fer reincorporar-se. Li havia semblat sentir una nota. Tímida,d'allò més dissimulada. Aleshores, encuriosida, la nena va obrir els ulls. I llavors, una altra nota, tan llunyana com la primera, va ressonar.

Va començar a sonar una melodia lenta, fins i tot nostàlgica. Les notes semblaven arrossegar-se per tota l'estada inundant-la d'una melancolia molt particular. Com si qui estigués tocant es defensés del seu dolor i l'escampés per tot arreu.Deixant de banda els llençols, es va fer lliscar fins que els peus van

arribar a tocar terra. Quan va aterrar, va sentir una fredor mossegar-li l'esquena. I com si es tractés d'una empenta, el seu petit cos es va girar per mirar directament al piano.

Llavors la va veure. A la banqueta clàssica, una dona magra, de cabells llargs i blanquinosos, seia tranquil·la davant del piano. Les seves mans eren primes i llargues, i acompassades es movien damunt del blanc que feia unes hores la nena havia tocat.

Indiscretament, la petita va examinar el posat d'aquella dona, i va estar segura que no l'havia vista mai abans.I, tanmateix, tot i ser una desconeguda, hi havia alguna cosa en ella que no li provocava por. Potser era la música, o potser era que la nena era massa jove per entendre que hi ha persones que no haurien de creuar la teva porta.

La melodia va arribar a l'última nota. La dona va deixar les mans suspeses a la faldilla. I durant uns instants, en aquella habitació no va passar res més. Després, molt lentament, la dona es va girar, com si acabés de recordar que no estava sola.

—T'ha agradat?

Dubtosa, va fer que sí amb el cap.

—Pots tocar una altra peça? — va xiuxiuejar mirant-la als ulls.

—Sí, en tocaré més.

I així, sense creuar cap més mot, l'espai es va omplir d'un so que ningú no li hagués pogut donar mai. Quan la tonada va acabar, la petita nena, que ara estava agenollada als peus del llit, va començar a plorar. No estava trista, res no li feia mal. Tan sols havia sentit massa.

—He de marxar. —El soroll de la banqueta sent arrossegada pel terra la va fer encongir.

—Tornaràs? —va preguntar estirant-li la faldilla de lli.

—Ho faré, sempre que no li diguis a ningú que he vingut aquesta nit.

I amb tot allò dit, la pianista va desaparèixer i la nena va anar a dormir esperant poder retrobar aquells sentiments la nit següent. Només calia que no en parlés amb ningú.

Al vespre següent, la nena ja va anar a reposar preparada: es va aprendre un parell de bones cançons per si mai li tocava demostrar el seu talent.
Per a dormir, li va demanar a la seva mare el millor pijama de tot l'armari. D'amagat el va perfumar amb una aigua de lavanda que la seva àvia li havia comprat pel seu sant; i va pensar, doncs, que com més convidada se sentís la dona, més temps s'hi voldria quedar.

I així va ser, perquè durant el següent mes, la dona mai va deixar de visitar-la. Cada nit apareixia amb obres noves; sovint eren petites sonates dedicades exclusivament al piano. On la pianista seia i deixava que la joveneta estigués allà, simplement contemplant-la.

Això no obstant, les seves visites mai no eren gratuïtes del tot. La pianista sempre requeria de certs favors per a poder tornar. Hi havia nits on demanava que se li deixés roba sota la banqueta. Altres vegades demanava fotografies de família que havien de ser deixades a la butxaca del seu barnús. Sempre hi havia algun objecte que volia, algun secret que necessitava. I ella, per tal que no marxés, estava disposada a donar-li el que requerís.

Una matinada on la pluja repiquejava als finestrals de la seva cambra, la nena va encoratjar-se i li va demanar a la dona una oportunitat al piano. Aquesta, amb molta calma, li va explicar que ja l'havia sentida molts cops. «Fins i tot quan no em veus, hi sóc aquí». Però que en canvi li tenia una proposta.

—T'agradaria que composéssim juntes?

La nena va bellugar el cap de dalt a baix en senyal d'afirmació amb gran rapidesa. Si una cosa tenia clara, era que volia assemblar-se a ella, tocar com ella ho feia, composar com una pianista de debò.

—Començarem per una sonatina, serà fàcil per a una nena com tu.

Per primer cop, es va asseure al banc amb la dona. Es va col·locar ben a prop d'ella, on pogués olorar la seva aroma. Volia impregnar-se de la seva personalitat.
En asseure's, les cuixes se'ls van tocar. Va notar de seguida una fredor que ella mai no havia sentit en ningú, i va rumiar què podia fer per aconseguir tenir una pell tan blanca i punxant com la seva.

Van passar els dies i a poc a poc la seva composició estava més plena, molt més viva. Fins que un dia va estar acabada: ja no calien més notes ni més ritmes. Era perfecta.

Aquell cop, la pianista es va oferir a tocar la peça sencera per veure quines impressions causava.
A la nena, que encara no es veia capacitada per tocar-la tot d'una, li va semblar una gran idea. No hi havia res que anhelés més que sentir aquella part de si mateixa que li havia regalat a la música.

La dona va prémer la primera nota i tota la resta del món va quedar en silenci, ja no li calia ningú si la seva pianista i la música es quedaven al seu costat.

Es va asseure a terra i va tancar els ulls, com si d'aquesta manera pogués empresonar encara més el record. Va ser quan la cançó era a punt de culminar que es va aturar en sec.

Quan va obrir els ulls, el primer que va veure va ser el reflex de la finestra dibuixant la seva pianista al seu costat. Acte seguit va notar com la pell li cremava: la dona estava dreta i amb la mà li rodejava el coll.

—No somrius mai. Desprecies la peça, és això, no? —Les seves paraules sortien atropellades i amb un to molt greu—. Quan algú no riu vol dir que la música no li arriba al cor.

—M'estava agradant molt el que tocaves… Segueix, si us plau.

La pianista es va tirar a terra i es va començar a cargolar cridant desesperada. Amb una de les mans s'estirava dels cabells i se'ls arrancava, deixant-los escampats per terra. Amb l'altra mà, agafava les joguines de la nena i les llençava contra les parets, abonyegant-les d'una in una.

La nena, aterrida,va voler saber què fer perquè s'aturés i, gemegant de genolls, li va suplicar que li digués què podia fer per treure-li la pena.

—Vull que la música et faci somriure com a mi, només em cal això.

Angoixada i ansiosa perquè volia que la música seguís i fer que la seva pianista fos feliç, va començar a somriure. Va intentar que tots i cadascun de les seves dents es veiessin, tant que tenia la sensació que si seguia estirant-se la pell, se li anava a quartejar.

En veure que la dona no parava de cridar, va sortir corrents de l'habitació i va anar a buscar ajuda. En arribar al menjador no va veure ningú; la casa sencera semblava immersa en un silenci sepulcral, com si el món exterior hagués deixat d'existir i ara només quedés la seva música.

Sense alè i amoïnada per la manca de melodia, va anar a la cuina. Va obrir un dels calaixos intentant trobar un got per ficar-li aigua. En el seu lloc, es va trobar un ganivet afilat i, sense entendre molt bé per què, se'l va endur a l'habitació.

Quan va arribar de nou a la cambra, es va trobar amb una dona desquiciada a terra. Ja no tenia compostura, i aquell posat tan elegant que sempre havia tingut s'havia evaporat. Havia perdut el seny.

Sense saber què més fer, es va acostar el ganivet a la cara. En veure que els alarits s'alleugerien, se'l va clavar, esperant que així el piano tornés a sonar.

Sota el cor, va notar un nus que mai abans havia experimentat, però no va tenir por. Feia temps que s'havia adonat que la música li treia qualsevol dolor; aquell no n'era menys. La música l'anestesiava, no existia el mal en un món de puresa.

Va deixar que el ganivet seguís fent-li una traça just al costat del llavi. Un petit rierol de sang li va tinyar les dents de vermell. La carn de la galta cada cop s'obria més cap en fora i queia a trossos als seus peus. La seva figura ja no s'assemblava a la d'una nena, sinó que era més animal i deformada. Fins que, a poc a poc, es va acostumar al mal i es va sentir més lleugera.

Les cames li van flaquejar per un segon, però realment no li va importar del tot. Estava feliç de veure que la pianista cada cop plorava menys. Fins i tot semblava que tornaria a tocar.

—Ho veus? Somric, no cal que ploris. Mai m'havia més feliç. Toca'm una peça.

Un piano va sonar de nou en una habitació senzilla. Una nena va estirar-se boca amunt i va escoltar allò que més estimava fins retrobar la seva ànima.

Al matí següent, una mare carinyosa va anar a buscar la seva filla. En entrar-hi, tot aquell amor i bondat que li omplia la mirada es va enfosquir. La seva nena de cabells rinxolats i galtes arrodonides no hi era. Cridant i plorant va registrar tota l'habitació, però no la va trobar.

Sota la tapa del piano, li va semblar veure alguna cosa. En tirar-ne, va descobrir que el que hi havia era una imatge de la seva filla asseguda al piano. No recordava haver-la presa mai, no reconeixia ni la mirada de la seva filla tan sols.

Al costat, una partitura estava escrita amb llapis. Era la lletra de la seva filla, i al peu hi havia dues signatures: aquella que un dia mare i filla havien inventat i una que desconeixia per complet. A la capçalera, una lletra brillant ressaltava un títol: Sonatina.